

5. Lietuvos Argonautai, arba 7-ios jūros per 6-ias savaites. V-a dalis. Sardinija: spindesys ir skurdas

5.1. Arbatax

Moteriškas buriavimo apibrėžimas:

“Buriavimas – tai jachtos remontas brangiausiuose pasaulio uostuose”.

Nuo Valetos Maltoje iki Porto Červo 460 jūrmylių arba daugiau, nei 3 paros kelio. Plaukiame per greitai, tad nutariame dar sustoti Arbatax-e

Iš Valetos Maltoje išplaukėme į Sardiniją 2009-09-03 22:30. Iki Porto Červo Sardinijoje 474 jūrmylės, arba 68 valandos kelio. Tai yra veik 3 paros. Turėtume būti rugsėjo 7 dieną paryčiais.

Orų prognozės žadėjo vakarų vėją, tad tikėjomės be didelio vargo pasiekti Sardiniją. Iš tiesų, taip ir buvo. Nors teko plaukti aštriai į vėją, lengvai “išpjovėme” Siciliją sekančios dienos naktį. Praplaukėme visai netoli krantų ir matėsi uostų žiburiai.

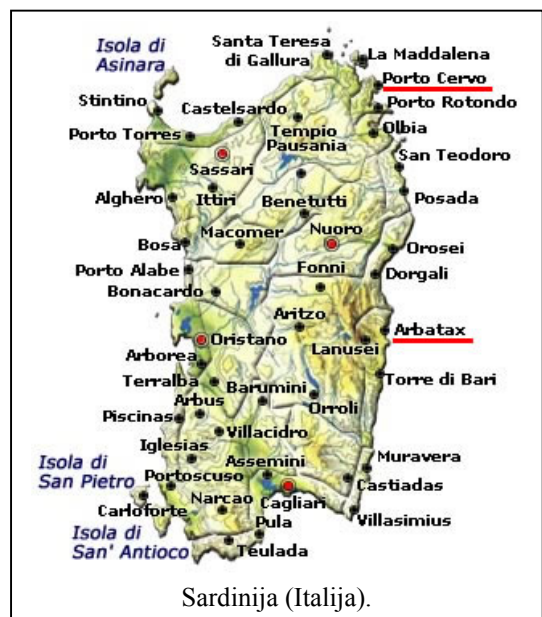
Nauja komanda, įsėdusi Maltoje, puikiai adaptavosi. Tik Lina pastoviai blogavo. Budėjimai: nuo 0 iki 4 Tomas, Dainius, Neringa; nuo 4 iki 8 Donatas, Olga,

Linus; nuo 8 iki 12 Ričardas, Lina, Šarūnas. Švartavimosi komandos paskirstytos, instruktažai praveisti, plaukimo legenda sudaryta.

Tiesa, kas ta “plaukimo legenda”? Ogi kursai, atstumai, orai, radijo ryšio kanalai ir laikai. Kiekvienam plaukimui tokią reikia pasiruošti ir jos surinkimas užima nuo 2 iki 3 valandų. Reikia perskaityti locijas, sužiūrėti jūrlapius, “pakloti” kelią ploteryje. Žodžiu – yra

Sardinijos vėliava.

Sardinija (Italija).

Už šios uolos yra uostas Arbatax. Uola išvagota raudonų gyslų.

Eini per laivą kaip sraigė ratu ir tikrini. Čia reikia paveržti atsipalaidavusius medvarščius. Čia grindelės pradėjo judėti. Viryklės fiksatorius išlūžo – krapštai. Renkasi vanduo triume – ieškai priežasties. Keičiasi kursas – tikrini ploteryje – ar nėra naujame kurse kliūčių, sprendi klausimą – keisti halsą ar ne. Ir vėl kažkas kažko klausia, kažkas kviečia valgyti. Baigiasi vanduo viename iš trijų bakų – reikia perjungti. Skaičiuojam vandens išeią, registruojame laivo žurnale. Vėl nosį kyšteli keli delfinai. Puiki mėnesiena. Kažkas kairiame borte matė

Arbatax uostas.

Vienintelis išpūdingas dalykas – vieniša raudona uola prie pat uosto molo.

ką veikti.

- Ką tu čia vis skaitai, - klausia Tomas.
- Lociją, - atsakau.

Plaukiant dažniausiai jokios knygos nėra skaitomos. Jas imti – bergždžias reikalas. Pati jūra yra tokia knyga, kurios “atsiskaityti” niekaip negali. Žiūrėk jau žvilgsnis prikaustytas prie bangų ir pats negali atsakyti, ką tu čia veiki, bet veiklos netrūksta. Pokalbiai, juokai, visų laivo sistemų patikra. Visa tai užima tiek laiko, kad jo niekam daugiau nebelieka.

pingvinų ir užvirė diskusija, ar tai haliucinacija, ar taip galėjo būti iš tiesų. Vėjas kyla iki 15 mazgų – mažiname genują. Eilinė “burnelė” eina ratu, kaip ir visas gyvenimas laive: ratu – ratu – ratu. Diena – vakaras – sutemos – naktis – pragiedruliai – rytas – diena – vakaras. Sukčiau ir sukčiau tokį ratą iki begalybės. Pradžiugina nauji palydovai – stambūs delfinai. Nutariame, kad tai afelinos. Gaila kad trumpai. Linas keičia fotoaparato baterijas ir nespėja įamžinti. Kaip visada. Bet, tiek to. Kitą kartą.

Rugsėjo 5 dieną pasimato Sardinijos krantai, o mūsų kursas –

Visur normalūs akmenys, o tarp jų ši raudona uola.

kurio turi būti uostas. Bet uosto nesimato. Kol priplaukiame, sutemsta ir į uostą plaukiame vadovaudamiesi žiburiais. Įplaukimas nesudėtingas, vakarėja ir vėjas rimsta. 0:20 minučių mes jau uoste dairomės – kur čia mums pristoti. Ant lieptelio sukinėjasi dvi žmogystos. Pasirodo – tai uosto darbuotojai. Jie parodo vietą ranka, nes nekalba nei žodžio angliškai.

Arbatax uostelis nebrangus – 45 eurai. Vietiniai Sardinijos gyventojai, nors ir italai, tačiau stipriai skiriasi nuo italų. Jie tylėsniai, ramesni, negestikuliuoja ir nešūkauja. Net italai, atvykę į Sardiniją, prityla ir elgiasi daug rezervuočiau. Nors atplaukėme naktį, uostelio bare dar buvo žmonių. Kai pradėjome teirautis ar yra kas nors

Sardinijos krantai – tai minkštos uolos. Per amžius jūrų bangų gludinamos jos atrodo kaip nutirpusios.

pavalgyti, tuoj pat prisistatė vienas iš sėdėjusių bare. Nedidukas, judrus ir malonus, jis tuoj pat pažadėjo, kad jei ne bare, tai restorane viršuje mus pavalgydins. Pasirodo, tai buvo to restorano virėjas.

Tuoj pat nuvedė į restoranėlį, kuris buvo visiškai tuščias. Nei virtuvėje, nei prie staliukų – nei vieno žmogaus. Neužilgo atėjo

Arbatax – tai tik gyvenvietė prie uosto. Artimesnis miestas Tortoli niekuo nepasižymi.

kelios merginos ir vyrukas. Tai mūsų garbei juos ištraukė virėjas iš lovų. Stalas neužilgo pasipuošė jūros gėrybėmis. Aštuonkojai, dorados, jūros vėžiai ar dar kažkokie raudoni vėžiagyviai, kalmarai. Viskas labai skanu. Tiesiog super.

- Na, rytoj nuo tokios didelės dozės baltymų visiems šis maistas išlėks į orą,-

Anglas (dešinėje, žinoma), apsigyvenęs Arbataxe.

konstatuoju. Ir iš tiesų, rytojaus dieną mes visi skaniai paviduriavome 30-ies eurų vakariene. Bet įspūdis liko neišdildomas: puota viduryje nakties. Toks tas pirmos nakties Sardinijos svetingumas. Ir negali pykti, juk žmonės rūpinosi mumis. Daug geriau sulaukti dėmesio ir paviduriuoti, nei eiti miegoti alkanam.

Sardinijoje, kaip ir Maltoje, nereikėjo praeiti jokių specialių įplaukimo į šalį procedūrų. Visas Graikijos košmaras

baigėsi. Beliko tik susimokėti už uostą, kuriame visas vadžias į savo rankas yra suėmęs kas? Ogi anglas. Jis kažkada atplaukė į Arbatax-ą su savo jachta ir pasiliko. Jau penkiolika metų. Jį iš karto įdarbino uoste, nes niekas nemokėjo angliškai. Taip ir gyveno anglas. Pradžioje laive, o dabar nuomotame bute. Jam ten gerai. O ir kur nebus gerai. Sąskaitą kas mėnesį papildoma solidi angliška pensija. Dar prisiduria uoste. Visi jį myli ir gerbia. Ir yra už ką. Be jo joks užsienietis čia nesusikalbės.

Mūsų įgula patraukė į miestą, kuriame nieko nėra. Tai liūdnas provincijos miestelis. Toks tuščias ir nykus, kad net negali apsaityti kuo jis užsiimtų, jei ne keletas viešbučių pakrantėje ir ne italų turistai, atplaukiantys keltu. Visiškas pravalas.

Tuo tarpu orai pradėjo gesti. Pavyko prisibrauti prie interneto. Rugsėjo šeštą ir septintą dieną prognozuojama 10 metrų per sekundę iš šiaurės. O mums plaukti reikia į šiaurę. Atrodo, kad teks pasisvečiuoti Arbataxe ilgiau. Taip ir nutariame.

Anglas sako: “šiandien plaukti nereikėtų. Tenai,- jis rodo ranka į jūrą,- šiandien nėra saugu. Tenai yra pavojinga tokiu oru. Ir ypač saugokitės salų įlankos viduryje. Ypač tokiu oru. Aplink jas tikrai seklu”.

Jachtoje visada yra kas veikti. Tad, jei neplaukiam, užsiimu paieškomis – kur dingsta vanduo iš vandens tankų, nes, kai visi vandens čiaupai užsukti, vandens

Šie bėgiai “į niekur” puikiai simbolizuoja pamirštos provincijos svajones tapti pasaulio bamba.

panaudojimo skaitiklis nesustoja skaičiavęs.

Ir kodėl jis renkasi triume? Gal kuris vandens tankas kiauras? Pradedu skaičiuoti – per 10 minučių tankai patuštėja 36 litrais. Viso laive 3 tankai. Sumoje 800 litrų vandens.

12:56 – išleidžiu visą vandenį iš dešiniojo tanko. Tekėti į triumą nustojo. Bet atsukus

kairįjį tanką vanduo vėl pradėjo tekėti į triumą.

14:00 ištuštiniu

kairįjį tanką.

14:10 – vos

varva.

14:12 – išleidžiu visą vandenį iš galinio tanko. Vanduo nustojo rinktis triume.

14:24 – prileidęs vandens į priekinį tanką šniukštiniuju visus vamzdžius ieškodamas kiaurų vietų.

15:22 – pagaliau randu priežastį – vanduo teka iš boilerio. Čia yra dvi galimybės: arba per apsauginį didelio slėgio vožtuvą, arba per sklendę

Tik sugrįžęs namo ir paklaidžiojęs Google Earth nuotraukų platybėse pamačiau, kokios gražios buvo vietos, kuriose buvau, bet to nemačiau.

vandeniui nuleisti iš boilerio. Skambinu į Lietuvą draugui, kuris pats montavo boilerį savo jachtoje ir bandau išsiaiškinti boilerių “gyvenimo” ypatybes. Pas jį boileris ne toks. Šyla tik nuo elektros. Nėra variklio aušinimo skysčio kontūro. Skambinu kroatams. Jie sutinka sumokėti tiek, kiek mes išleisime boilerio remontui. Boilerių specialisto Arbatax-e nėra. Jis yra Porto Červo.

Visai šiai problemos paieškai sugaištu 3 valandas. Darbus baigiu apie 16 valandą vakaro.

Vakare, jau temstant, vėjas pasisuko į šiaurę. Jachtą nustojo taisyti į šonus, nes iš šiaurės uostą dengė gal kilometro aukščio kalnas. Tada merginos pradėjo įkalbinėti plaukti. Jos irgi užsikrėtė jūreivių liga. O ji yra tokia: atplauki į uostą, pailsi kelias valandas ir, jei dar pasiseka skaniai ir ramiai pavalgyti šilto maisto, pradeda traukti plaukti toliau.

- Buvo nutarta plaukti rytoj į pavakarę. Laiko turime. Galime atsirasti Porto Červo ir rugsėjo 8 dieną – tai neįtakos mūsų grafiko.

- Taigi visiškai štilis. Per naktį suspėsime.

Kapitone, plaukiam. Mes visko turime. Gal per naktį mums pasiseks pasiekti kitą uostą.

- Nepasiseks, jūroje jau siaučia stiprus vėjas.

Čia, uoste, tik atrodo, kad ramu, nes esame užuovėjoje.

- Bet mes visko jau turime: vandens, maisto,

Žiūrint į šias “aptirpusias” uolas, prisimenu bažnytelę Porto Červo, kurią pastatė žmonės nusižiūrėję į gamtą.

degalų. Kodėl negalime plaukti dabar?

- Todėl, kad aš taip nutariau.

- Bet vis tiek, plaukiam.

- Na, gerai, turiu patikrinti prognozes dar kartą. Gal ir plauksime,- atsakiau galiausiai, kai nusibodo aiškinti, kad plaukti pavojinga.

Man nieko daugiau nebeliko, tik susimąstyti kaip pasielgti. Komanda, t.y. jaunos

merginos, visiškai nejaučia pavojaus. Maža to, jos jaučiasi drąsesnės už kapitoną. O kadangi jos yra drąsesnės, tai jų kapitonas yra niekam tikęs. O niekam tikęs kapitonas tokioms šaunioms merginoms nėra pagarbos objektas. Jos galvoja, jog geriau susitvarkytų su laivo valdymu, nei toks prastas kapitonas, kaip joms papuolė šiame plaukime.

Nieko nelieka, tik gelbėti savo autoritetą. Dar kartą patikrinu prognozes. Iki paryčių, t.y. iki 6 valandos, vėjo greitis apie

Vaikai šokinėja į vandenį nuo raudonosios uolos.

15 mazgų. Kryptis – šiaurė. Po 6 valandos ryto vėjo stiprumas 20 mazgų, kryptis – šiaurė. Škvalų prognozės neturiu. Aiškiai iki 6 valandos nespėsime nuplaukti 78 jūrmylių. Viskas aišku, kad teks plaukti prieš stiprų priešinį vėją.

- Plaukiam,- atsakau merginoms ir jos krykštaudamos, kad pasiekė savo, lekia kviesti visų iš kavinės į jachtą.

– Bet turim skubėti. Iki vėjui sukylant turime tik 9 valandas.

21:18 išplaukiame iš Arbataxo uosto, o 21:30, nuplaukus 2 kabeltovus¹ nuo uosto vartų, užkaista variklis. Gesinu variklį ir dreifuojame. Vietos yra. Jei nepasiseks užsivesti – pasikviesiu uosto

tarnybas,- maštau. Lendam į variklį. Jis nėra per daug karštas, tačiau temperatūros lemputė dega raudonai. Po kiek laiko Linas pastebi, kad aušinimo skysčio plėtimosi bakelyje per žemas lygis. Tada aš prisimenu, kad aušinimo skysčio kontūras eina per boilerį, kurį kankinau

Mums, pripratusiems prie smėlėtų paplūdimių, uolos atrodo neįprastai.

¹ Kabeltovas – 185,2 metro.

visą dieną. Atsuku kajutės sienoelę (du medvarščiai) ir randu, kad prie vandens išleidimo sklendės šlapia – aš užmiršau ją užsukti.

Nuotraukos apgaulingos. Kairėje viršuje lyg ir rami jūra, bet dešinėje apačioje didelė banga tvoja į bortą.

Supilame į variklio aušinimo sistemą 3 litrus negazuoto geriama vandens, variklis užsiveda ir nekaista. Visiems palengvėjo. Visa procedūra užėmė apie 20 minučių. Laivas nudreifavo nedaug (vėjo veik nebuvo), tačiau nervų komandai pasigadino. Ne pati situacija buvo grėsminga, bet žmonių nepatyrimas vertė nekantriausiuosius “garsiai galvoti” kaip jie dabar sudūžta į uosto molą ir panašiai. Tiems, kurie tylėjo, klausantis tokių kalbų, įtariu, tapo dar neįtikėčiau. Bet patirtis buvo

neįkainojama. Pirma, - išsikapstėme iš situacijos patys. Antra, – visi patyrė truputį baimės. Trečia, - įgula, pamačiusi mano ramią veido išraišką, užsigrūdino ateičiai ir aš žinojau – jei atsitiktų kas nors panašaus dar kartą, jau niekas “garsiai negalvotų” apie tai, kokia blogiausia lemtis gali mus ištikti netolimoje ateityje.

Man patinka visokie gedimai, nors negaliu pasakyti kad visiškai pritariu frazei: “kuo blogiau,- tuo geriau”.

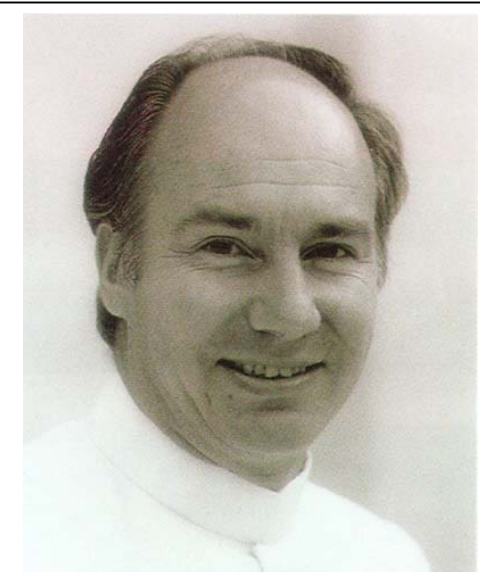

Porto Červo įlanka iš viršaus atrodo kaip elnio galva su dviem ragais.

5.2. Porto Červo

Plaukimas iš Arbatax-o į Porto Červo užtruko. Dėl priešinio vėjo laviruotėje sukorėme 97 jūrmyles vietoj 78. O vietoj 13 valandų, plaukėme 20 valandų. Per tą laiką jachtą daužė bangos, švilpė vėjas, visi susirgo jūros liga, o kai kuriems pasivaideno, kad atsitrenkėme į povandeninę uolą – toks jausmas esant kajutėje apima nukritus jachtai nuo bangos viršūnės ir atsitrenkus dugnu į bangos papėdę.

Bangos prie Porto Červo krantų, atsispindėję nuo stačių uolingų krantų, interferuodamos pasidarė aukštos ir stačios. Tikrai nebūdingos tokiam vėjui. Daug didesnės. Lūžtančios. Jei bangos matosi nuotraukose, tai gyvenime - tuo labiau. Nebuvo tai lengvas kelio gabaliukas. Neringa paklausė – o kokio

Agha Khan-as IV, 49-as Imamas, kilęs iš Mahometo pusbrolio, Šijitų vadovas.

aukščio dabar bangos? Ką jai atsakyti? Kažką iš akies? Tai bus netikslu. Nieko neatsakyti? Irgi negerai. “Manau, bet tai tik subjektyvi mano nuomonė, kad bangos yra didelės.

Viešbutis Cala di Volpe. Iš kiekvieno numerio matosi jūra, yra SPA, golfas, baseinai.

Didžiausios iš jų siekia 5 metrus”, - atsakiau.

- Berniukai, aš jūsų gyvenime neužmiršiu, - krykštavo Neringa tuo metu, kai kiti pasliki gulėjo kajutėse.

- Nekrykštauk, Neringa. Yra prietaras, kad prisišauksi dar didesnę audrą. Reikia būti santūresniems, - atsakiau.

Purslai taško, viskas aplinkui šlapia. Patrinu rankas, - nuo jų krinta druskos kristalai. Visas pasaulis aplinkui sūrus.

Pagaliau įplaukėme į įlanką, kurios gilumoje matėsi įplaukimas į uostą. Kelią į uostą užtvėrė didžiulis, ne, milžiniškas kateris. Jis nestovėjo ant inkaro. Jis plūduriavo. Aplenkėm katerį, išmukom į uostą. Jame – ramybė. Tik labai daug

milžiniškų jachtų. Burinių ir motorinių. Viena jachta stovėjo ant inkaro su nulaužtu stiebu. Kaip išaiškėjo vėliau, vyko Rolex regata, o lenkai nusilaužė stiebą bandomojo plaukimo metu pirmą regatos dieną. Nepasisekė. Kita vertus, buvom labai nustebinti, kad lenkai turi tokią didelę ir modernią privačią šiuolaikinę jachtą ir dalyvauja Rolex regatoje. Pavydu. H-m-z-z-z-z.

Milžiniškas kateris, stovėjęs uosto prieigose, priklauso arabui, kuris pastatė šį miestą. Jį, arabą, visi vadina “Diadi” (tėvelis). O istorija yra tokia. Princas Shah Karim Al-Husayni, arba Agha Khan IV, skridamas virš Arzahenos įlankos Costa Smeraldoje (Sardinijos šiaurinis rajonas),

Vaizdas pro langą viešbutyje už 2'000\$ per dieną.

Pro kiekvieną viešbučio numerio langą matosi jūra.

pamatė natūralią įlanką, įsispraudusią tarp neregėto grožio krantų. Jis nupirko įlankos žemes ir pastatė miestą bei jachtklubą. Rajonas, gyvenęs iš avių auginimo, dabar klesti iš turizmo.

Princo turtas prilysta 1 bilijonui dolerių. Jo metinės pajamos sudaro 300 milijonų dolerių per metus. Jei metuose yra 365 dienos, arba 260 darbo dienų, tai jis praturtėja apytiksliai vienu milijonu dolerių kasdien. Čia tai bent.

Porto Červo kaimelis driekiasi gilios įlankos krante. Įlanka turi du gilius užutekius, panašius į elnio ragus

(iš ko ir gavo pavadinimą). Kaimelį statė garsūs architektai pagal princo Karimo užgaidas.

Fantastinės spalvos jūra, baltas smėlis, plažas. Sardinija, myliu tave.

Karimas pastatė pirmą viešbutį. Svečiai moka po 2-3 tūkstančius dolerių per naktį. Porto Červo – tai miestas užsieniečiams su atliekamais pinigais. Tai parduotuvių, mados ir socialinio gyvenimo vieta. Į Porto Červo atvykta žmonės, kuriems svarbu pasirodyti – kokia pas juos didelė krūtinė. Vieta jachtklube normaliai jachtai (o ten normali yra didesnė nei 100 pėdų) kainuoja 500 eurų (mes mokėjome “prieangyje” 119

eurų už parą, 15 eurų už 1 valandą WiFi interneto). Uoste stovi jachta Azzura, kuri laimėjo Amerikos taure 1983 metais. Vieta laikoma liuksusine: su balto smėlio plažais, golfo klubais, privačiu aerodromu ir sraigtasparnių paslaugomis ypatingai turtingiems VIP klientams iš Amerikos, Europos, Rusijos ir Artimųjų Rytų, atstovaujantiems bankų, pramogų ir politikos industrijas.

Porto Červo kaimelis atsirado 1962 metais. Tada man buvo 7 metai ir aš džiaugiausi, kai gaudavau paragauti konservuotų žirnelių. Arba per naujus metus gaudavau dovanų bananą ir kelis mandarinus. Tai buvo svajonių viršūnė. Kokios žemės? Kokie nuosavi kaimai? Kokie milijonas dolerių per dieną? Tokių turtų ir skaičių negalėjau įsivaizduoti. Tuo metu, kai mes vargome ir gyvenome “už maistą”, kažkur egzistavo kitas pasaulis. Kita planeta, kurioje

Bažnytėlė. Kolonos – kaip nugludintos Sardinijos uolos.

gyveno ne marsiečiai, o tokie patys žmonės kaip mes: su dviem akim, su vienu skrandžiu ir dviem rankom. Tačiau tos rankos galėjo paimti daug daugiau, skrandis būdavo prikemšamas vien tik skanėstais (mūsų supratimu), o ne bulvių koše.

Aš apie tai 1962 metais neturėjau žalio supratimo. Net nežinojau, kad taip yra. Ir gerai, kad nežinojau, nes būtų kilęs natūralus klausimas: “o

Naktinis jachtklubas Porto Červo.

kodėl?”. Dabar galiu tik modeliuoti atsakymus “o todėl”, bet laikas praėjo ir tas gyvenimo gabalas, kurį kažkas man “sušiko”, ar “suluošino”, praėjo negrįžtamai. Ieškoti kaltų – beprasmiška. Tiesiog taip yra. Vieni gyvenime šilkuose vartosi, o kiti dumble. Nepaisant to, kad visi “vartosi”, yra niuansų – kame. Štai šie niuansai ir keičia viską aplinkui. Svarbu ne dvi rankos, ne dvi akys ir vienas skrandis. Jos čia niekuo dėtos. Ne talentai ar grožis. Jie taip pat nei prie ko. Tai kas gi kaltas? Žinoma, kad aplinka. “Su kuo sutapsi, tuo ir pats tapsi”. Tik kartais negali pasirinkti, su kuo sutapti. Imi, ir gimsti ne ten, ne tuo laiku. Ir viskas. Amen.

Post Scriptum po “Amen”. Kokie mes visgi “utėlės” atiminėdami iš pensininkų po 100 litų, kad užlopytume kažkokio utėlinio biudžeto skyles. Dabar jau tikrai Amen.

Vardas Agha Khan

1929 metų old-timeris Kandida.

Princo Karimo jachta.

paslėptos reikšmės aiškios tik Imamui, kuris aiškina Koraną. Štai jo paskirtis. Tokiu būdu Izmailistai prisitaiko prie naujų laikų ir vietų. Įdomus šios sektos supratimas apie reinkarnaciją. Jie tiki, kad reinkarnacija galima tik sektos viduje, ir sako, kad egzistuoja penki kosminiai principai, įsitvirtinantys vienu metu penkiuose individuose. Šie penki žmonės kartu rodo žmonėms kelią į dievą ir nirvaną. Bet visada tuo pačiu metu atsiranda kiti penki atskiri individai, kurie

– bendrinis, paveldimas gimstant. Taip vadinamas Imamas – religinis musulmonų vadovas. Princas Shah Karim-as yra 49-as Imamas. Vadovauja šijitams Izmailistams. Tai antra pagal dydį musulmonų bendruomenė. Princo genealoginės šaknys siekia pranašą Mahometą. Jis yra kilęs iš Mahometo pusbrolio genealoginės šakos.

Izmailistai supranta Koraną turint du reikšmių sluoksnius. Vienas – akivaizdus, o kitas paslėptas. Jei akivaizdžios Korano tiesos yra suprantamos visiems, tai

Suvenyrai juos įperkantiems turčiams (sidabruoti).

nukreipia žmones nuo teisingo jų kelio į “tamsą”. Beveik kaip mūsų Seime.

Pagal Koraną, Imamas suprantamas kaip “Dievo veidas”. Imamas savaime ir yra tiesa ir realybė, todėl jis yra musulmonų kelias į išsigelbėjimą ir į dievą.

Šis dievas, princo Karimo asmenyje, yra vedęs du kartus, turi keturis vaikus, gyvena

Porto Červo architektūra.

Prancūzijoje, veisia veislinius žirgus, buriuoja ir t.t. Kita vertus, jis rūpinasi pakankamai realiais žemiškais dalykais. Pavyzdžiui, rūpinasi žmonių gerove: kuria edukacines programas, rūpinasi sveikatos apsauga ir t.t. ir t.t.t.

Izmailistų tikėjimo stulpai yra 7 (7 yra mistinis jų skaičius). Vienas iš tikėjimo stulpų – dosnumas arba labdara. Kiekvienas Izmailistas

privalo atiduoti 1/8 savo metų gale neišleistų pinigų Imamui. Maža to, jis turi sumokėti 12,5 procento savo pajamų Imamui kas mėnesį, bet šie pinigai naudojami tik žmonių gerovei: sveikatos apsaugai, mokymui ir panašiai.

Patekau į Porto Červo nepasiruošęs. Nieko nežinojau apie šį uostą. Tik pavadinimas skambėjo gražiai ir įplaukimas atrodė sudėtingas. Net ir būdamas Porto Červo nelabai supratau kur esu. Dieninė rutina viską užgožė. Užkniso dušai – norėtusi geresnių.

Mūsų vėliava Porto Červo fone.

Ispūdingos jachtos.

O dušų valytojos čia tokios pasikėlusios, kad drįsta vaidinti prieš norinčius nusiprausti jog jie joms trukdo gyventi.

Atsipūtusios iki “galiu ir nieko neveikti”. Nori valo, o nori ne. Kažkas net žmogaus išmatas matė duše, ko nepasakysi apie kitus uostus. Žodžiu – spindesys ir skurdas.

Apie miestelio išskirtinumą byloja pramoginių laivų dydis ir brangumas. Publika taip pat ne pėsčia: treniruoklių išlavinti įdegę kūnai, arba atvirkščiai –

apdribę lašiniai po baltais brangiais drabužiais vaizdžiai siuntė signalus, kad aplinkui vaikštantys žmonės nejaučia pinigų stygiaus. O kai užėjau į parduotuves, galutinai įsitikinau, kad ši vieta, skirta užsieniečiams, kurie turi atliekamų pinigų ir nežino kur juos dėti.

Madų parduotuvės viena prie kitos.

Porto Červo uoste baigėsi variklio tepalo motovalandos. Reikia keisti tepalą. Priedo boileris kiauras. Užsikišo vienas tualetas. Tad nuplaukėme į "Ship Yard-ą". Ten jau stovėjo lenkų jachta su nulaužtu stiebu. Paplepėjau su jais. Draugiški.

Sutarėm su darbininkais, kad pakeis tepalą (neturėjau siurblio, kad išsiurbti iš karterio, bet tepalus ir filtrą įdavė

kroatai). Taip pat sulygom, kad pažiūrės boilerį ir sutvarkys tualetą. Tepalą pakeitė (didelio čia daikto). Tualete įstatė naują pompą, o seną išėmė su visu turiniu (nesitėpė rankų). Boileryje pakeitė sklendę, bet vanduo vis vien tekėjo į triumą ir nelikau jų darbu patenkintas. Sugaišo gal kokias 3 valandas iš kurių dirbo apie valandą, o likusį laiką vis eidavo ko nors atsinešti.

Nemaloniausiai nustebau ofise, kai pamačiau 700 eurų sąskaitą. "Čia Porto Červo. Čia reikia brangiai mokėti", - paaiškino silpnai angliškai kalbanti moteris. "Bet sąskaitos turi būti sąžiningos", - atsakiau, -

Porto Červo kaip jūros perlas – šiltas ir gražus.

Rolex regata prie Porto Červo. Visą šį grožį aš pats mačiau savo akimis.

"parodykit darbų kainų išskleistinę".

Tualetų pompa įkainuota 178 eurais (614 litų). Švedijoje gautum už 310 Lt. Tepalo keitimas mums kainavo 150 eurų (juk mes turime dar ir tepalus utilizuoti – paaiškino). Nedavęs naudos boilerio remontas – 272 eurai. Nebuvom patenkinti, tai mums "nuleido kainą" ir paėmė 600 eurų, t.y. nuplėšė tik 4 kartus daugiau, nei toks darbas kainuoja brangioje

Švedijoje.

Tada prisiminiau vienos moters buriavimo apibrėžimą: “Buriavimas, tai jachtos remontas brangiausiuose pasaulio uostuose”. Tikra tiesa. Juk galėjome tepalus pakeisti

Mes “Tatos” jachtos fone.

Arbataxe. Ar kur kitur. Ne, mat motovalandos pasibaigė būtent Porto Červo. Tfu.

Tačiau gyvenime yra balansas. Po tokios nesėkmės atėjo jo malonesnioji dalis. Grįžus į savo vietą prie tiltelio mus pasitiko gretimo motorinio laivo savininkas iš Montenegro. Gerai įdeges, atlėkęs čia iš Montenegro su kateriu, kuris sudegina 200 litrų kuro per valandą ir turi surasti degalinę kas 10 valandų, kitaip sustos. Jis, pamatęs mūsų išpūdingą vėliavą, atnešė šampano. “Vyrai, jūs čia švenčiate kažką, tai štai jums nuo mūsų”.

Ačiū, ačiū, neliksim skoloj. Kviečiam vakare užėiti. Bet šeiminko vakare nėra. Jis švenčia savo jachtoje Swan-100, su kuria dalyvauja Rolex regatoje. Tiesa, priešpaskutiniai, nes nelabai moka buriuoti, kaip jis sakė, bet vis tiek labai patenkinti. Porto Červo uoste už tokios jachtos stovėjimą reikia mokėti po 500 eurų per dieną. O Rolex regatos startinis mokestis – 1’500 eurų ir gali stovėti savaitę. “Geras biznesis”, - sako bičas, - “dalyvauti regatoje kainuoja pigiau, negu ilsėtis marinoje”.

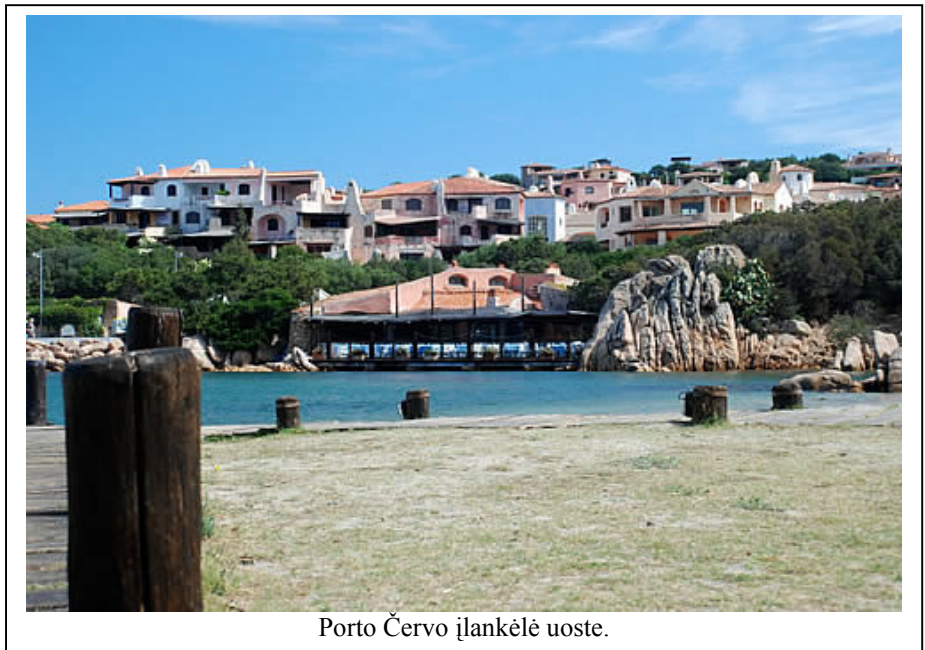
Vakare gero bičo iš Montenegro nėra,

tai kviečiame į svečius jo samdomą kapitoną turką Atilą. Atila, pasirodo, labai draugiškas ir malonus. Pradžioje pasėdėjom pas mus, paskui pas jį, vėl pas mus, kol šeiminkas

nepaskambino ir nepaprašė parplukdyti visus su guminuke iš jachtos į katerį. Toks tas sunkus, bet įvairus turtingųjų gyvenimas.

Turkas ant tiek draugiškas ir malonus, kad sunku net įsivaizduoti. Na, kad ir pavyzdys ryte su kava. Išeinu į kokpitą. Komanda gurkšnoja kavą (kas pasidarė pats sau), o turkas žiūri į mane ir sako “Kava?”. Aš linkteliu galva, kad

“taip”, suprasdamas, kad rytas – kavos gėrimo metas ir visi ryte geria kavą. Turkas dingsta savo laive ir po kiek laiko išlenda su padėklu, kuriame garuoja puiki turkiška kava

Porto Červo įlankėlė uoste.

Turkas Atila (dešinėje) su savo šeimininku iš Montenegro.

kiekvienam mūsų įgulos nariui. Man akys išsprogo pamačius tai. Žmogus netingėjo. Tiesa, pas jį laive yra kavos automatas. Bet vis tiek, reikėjo paimti dvylika puodelių, dvylika kartų palaukti kol automatas pripildys kavos ir t.t. Maža to, iš vakaro žmogus, pavaišintas keliom taurelėm viskio, atnešė visą litrinį viskio butelį, kokio mes gyvenime nesame matę. Paskui kataloguose

kažkas rado, kad tai vienas iš brangiausių pasaulyje viskių.

Dar apie turką. Išgirdęs apie mūsų gėlo vandens “dingimo” problemą, turkas davė moteriškės telefoną, kuri Romoje gali mums padėti. Pažadėjo jai paskambinti. Jau vėliau, kai atplaukėme į Romą, paklausta moteris patvirtino, kad turkas skambino, išpėjo apie mus ir prašė mums padėti, jei turės galimybių. Moteris Rosi Romoje vertėsi laivų aptarnavimo bizniu. Trys merginos skalbė, ieškojo remontininkų, derino kitokius remontų darbus į krūvą. Žodžiu, prieš keletą metų Rosi rado

Akmenuoti Sardinijos krantai: “surask begemotą”.

tokią veiklos nišą, dirbo sąžiningai ir gerai, todėl visi ją atsimindavo ir rekomenduodavo. Bet tai vyriškas darbas: skalbiniai, tepalai, laidai ir elektra. Maniau, kad sutiksiu moterį su ūsais. Tačiau deja, deja. Kai sutikau, apakau. Tai buvo gryno romėniško stiliaus gražuolė. Stotinga, jauna, tvirta ir graži. Geros veislės vešlūs plaukai lengvai garbanojosi ir plevėno vėjyje. Balta nėrinių suknelė vėsino

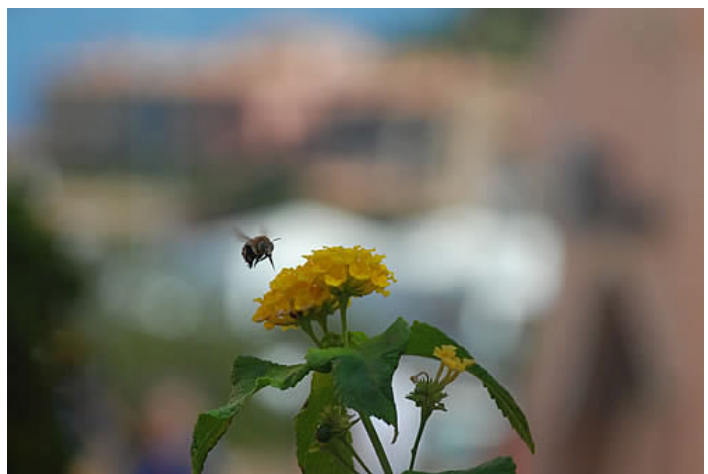
Puikus Porto Červo natiurmortas vadinasi “Sausučiai ir Lietuvos vėliava”.

kūną ir žadino žvilgsnius. Tačiau kalbos buvo tik dalykinės.

Taip turkas pagražino mūsų buvimo laiką Porto Červo. Kažkodėl sutikti žmonės man padaro didesnį įspūdį, nei pamatyti briliantai, aukso luitai ar prabangūs automobiliai ir namai. Šiems aš esu visiškai indiferentiškas. Kartais net suabejoju savo psichine sveikata: kodėl man nerūpi turtai, kai aplink visi dėl jų kraustosi iš proto, miršta gavę infarktus teismų salėse, pagatavi gerkles perplėsti dėl aro žemės, lyg ja pasiklojus anam pasaulyje bus minkščiau. Bet greit ir vėl nusiraminiu, tik be galo stebiuosi, kad aplinkui tiek daug visiškų neišmanėlių, nesuprantančių kad į skrandį daugiau kotletų, nei ten telpa, nesudėsi.

2009-09-09 susimokėjome Porto Červo už dvi paras po 119 eurų ir 9:00 išplaukėme į Korsiką. Vėjai buvo jau aprimę. Truputį atsilikinėjome nuo grafiko ir galvojom paaukoti Korsiką vardan Romos. Tačiau rugsėjo 8 dieną, pasitikrinus prognozes, pakeitėm nuomonę ir nutarėm vienai dienai nuplaukti. Ir ačiū dievui, kitaip visa kelionė būtų netekusio vieno iš pagrindinių įspūdžių. Bet apie tai jau kitoje dalyje.

Net bites fotografuoti Porto Červo yra puikios sąlygos. Pastatų suteikiamas ružavas fonas dera su žydrynės mėlynu fonu, o visame tame geltona gėlė ir bitė. Tobula.

V-os dalies pabaiga. VI-a dalis - Korsika.